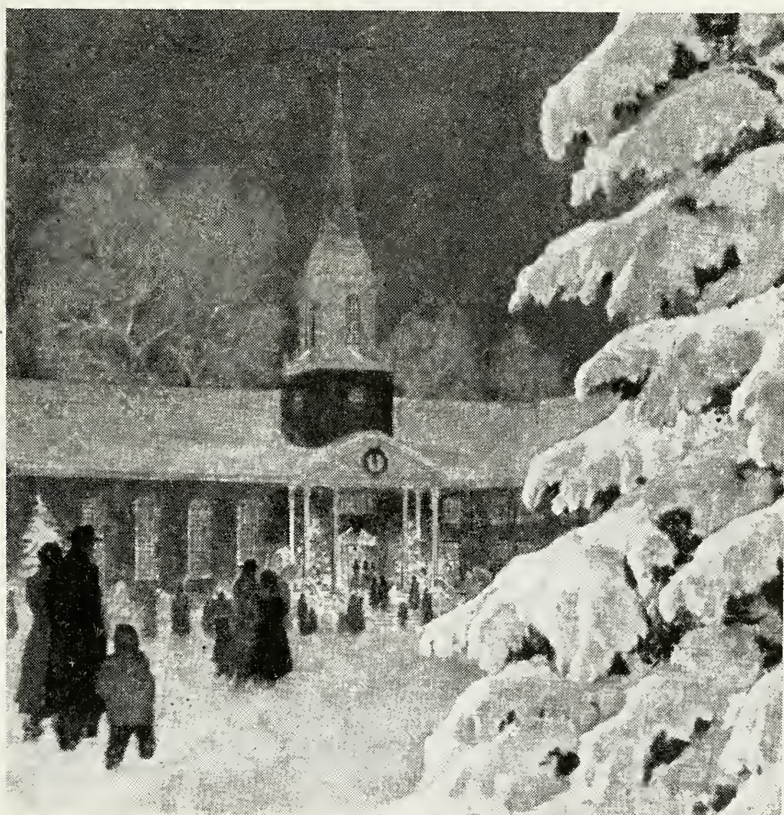
SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 12	DECEMBER 1951	100. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 12 DECEMBER 1951 100. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. hver måned, og abonnementsprisen (incl. porto) er 7 kr. i Danmark og 1½ dollar i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 33338 til
Den danske missions hovedkontor, Priorvej 12, København F.

Edward H. Sørensen,
missionspræsident,
ansvarshavende red.

Mary Kaiser,
redaktør.

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Stjernen ønsker læserne en rigtig glædelig jul og et godt og velsignet nytår!

KLOSTERTRYKKERIET

FRA MISSIONENS PRÆSIDENTSKAB

Den første julehøjtid i verden fandt sted for næsten to tusind år siden i den lille by Bethlehem. Verden gav ikke agt på den, men himlen viste den ære.

Gennem århundreder har man i de kristne lande set hen til denne dag som den lykkeligste i hele året. Ved at vi giver til andre og glemmer os selv, ved at vi prøver på, for en enkelt dag, at tilfredsstille længselen i vore hjerter efter fred og god vilje mellem menneskene, hjælper den os til at blive lykkelige og til at bringe håb til en hvileløs og besværet verden. Julen har altid været fælles for os alle, høje og lave.

Vi har haft julehøjtider med overflod, julehøjtider med knaphed, lykkelige julehøjtider og julehøjtider, som ikke har været så glædelige. Ligegyldigt hvordan vor jul har været eller vil blive, vil hver enkelt jul altid blive mindet og aldrig blive glemt, hvis de har været og altid vil blive gennemsyret af den tanke, som Frelseren selv har givet os, at „det er saligere at give end at tage."

Julehøjtiden er til minde om vor Frelsers komme, den mest strålende personlighed, der nogensinde er født på jorden, verdens Forløser, Fredens Prins, Guds enbårne Søn. Hvor hans ånd dvæler, vil kærligheden findes i overflod, freden vil herske, og julens stemning vil råde iblandt os.

Hvis vi tager julens sind med os hver dag, vil det bringe os den længselsfuldt ventede „fred på jorden og god vilje mellem mennesker". Må dette være vort hjertes ønske.

Vi vil gerne ønske alle vore medlemmer og venner en rigtig glædelig jul, og må Herren velsigne Dem alle, når De tjener ham, og må De derved finde den lykke og fred, som menneskeheden søger efter.

Missionspræsidentskabet.

En julehilsen fra villaen, Priorvej 12, København.

De bedste ønsker om en glædelig jul og et godt og velsignet nytår sendes alle missionærer, søskende og venner i den danske mission.
En speciel hilsen til alle fra Russell i Amerika.

Edward H. Sørensen. *Minnie B. Sørensen.*
Valeen, Marva, Russell og La Verle.

I julen bliver der brugt mange penge til julegaver. En af de bedste gaver, man kan give, er Guds ord. Hvorfor ikke i denne jul give familie og venner et af Kirkens standardværker: Bibelen, Mormons Bog, Lære og Pagter eller Den kostelige Perle. Skandinaviens Stjerne egner sig også som en fin julegave.

Bring disse bøger ind i Deres hjem, læs dem og studér dem, og anvend deres lærdomme i Deres daglige liv, så vil De få Guds velsignelser.

Fortsat artikel:

„Hvem er mormonerne?"

Den 10. maj 1869 mødtes Union Pacific Railroad, der gik frem mod vest fra Missouri-Floden, og Central Pacific, der gik frem mod øst fra Californien, i Promontory, Utah. For mormonerne betød det, at deres isolation var brudt, og at det var forbi med okseforspandenes rejser over sletterne. Men det betød også en bedre forståelse af dem og deres værk med ankomsten af tusinder af besøgende, der ved selvsyn kunne overbevise sig om det mirakel, de havde udført i ørkenen. Det billede, som den rejsende, der havde gennemtrawlet hele landet, så i disse dale, var i sandhed interessant. Her var snesevis af pæne små byer, omgivet af overrislede marker, og udenfor disse var strækninger fyldt med kvæg. Og på Tempelpladsen i Salt Lake City var der en stor hal, Tabernaklet, og ligeledes det tildels fuldførte tempel.

Grunden til templet var blevet udgravet i 1853. Der var blevet åbnet et stenbrud i Little Cottonwood Canyon 30 km syd for byen. At få graniten slæbt til byen var imidlertid et stort problem. Medens opførelsen stod på, tog det fire spand okser fire dage at gøre en rundtur med at slæbe hver af de kæmpestore grundsten.

Da hæren kom til Utah, var udgravningen blevet fyldt og fundamentet dækket for at give grunden udseende af at være nylig pløjet, og opførelsen blev ikke genoptaget, førend regeringens politik var blevet fastlagt. Arbejdet blev udført med stor omhu, thi som Brigham Young sagde: „Bygningen skulle stå gennem tusindårsriget."

Medens templet i Salt Lake City var under opførelse, blev lignende bygninger rejst i St. George, 500 km mod syd, i Manti, 225 km mod syd og i Logan, 125 km mod nord.

I 1863, medens arbejdet på Salt Lake Tempel gik for sig, blev opførelsen af det berømte Tabernakel på Tempelpladsen også påbegyndt. Det er blevet en af de beromte bygninger i Amerika.

Tabernaklet er 250 fod langt, 150 fod bredt og 80 fod højt. Problemet med at lægge taget over det store areal var alvorligt, fordi der hverken kunne skaffes stålbjælker, søm eller bolte. Først blev de 44 sandstenspiller lagt. Disse skulle i virkeligheden være bygningens mure med døre imellem. Hver af disse piller er 28 fod høj, tre fod bred og ni fod i dybden. På disse blev det store tag konstrueret.

Det blev lavet ved at bygge en bro af tømmer med et gitterværk. Det blev naglet sammen med træbolte og bundet med råbarket læder, som skulle forhindre det hele i at gå fra hin-

anden. Dette buespand optager en plads af ti fod fra det indvendige kalkpudsede loft til ydertaget. Der er ingen indvendig pille, der støtter loftet.

Som en passende afslutning til dette uhyre auditorium forlangte Brigham Young et storslået orgel. Denne opgave blev overdraget Joseph Ridges, en orgelbygger, som havde sluttet sig til Kirken i Australien.

Det var vanskeligt at skaffe det rigtige træ med de rette, lige fibre. Det blev af okseforspand slæbt 4—500 km fra Pine Valley i nærheden af St. George, og det blev møjsommeligt formet af udlærte håndværkere.

Da bygningen var færdig og orglet bygget, blev der i 1870 stiftet et kor. Det var begyndelsen til det berømte Tabernakelkor, som er blevet kendt over hele Amerika i de senere år gennem de talrige transmissioner fra Tempelpladsen.

Brigham Youngs død.

I 1875 besøgte De forenede Staters præsident, Ulysses S. Grant, Utah. Ved sin ankomst til Salt Lake City blev han kørt gennem gaderne, der var fyldt med mennesker. Han havde hidtil troet på de falske rygter om mormonerne, som stadig var i omløb i de østlige stater, og medens han passerede lange rækker af børn med rosenkinder, som vinkede og råbte hurra, vendte han sig til guvernøren, som var hans vært og spurgte: „Hvis børn er det, guvernør?“ „Det er mormon-børn,“ svarede guvernøren. Dertil bemærkede præsidenten: „Guvernør, jeg er blevet bedraget.“

Brigham Young var på den tid en mand på 74 år. Han var ved godt helbred, men de brydsomme år var ved at tage på ham. Livet havde været en uafladelig kamp fra det øjeblik, han havde sluttet sig til kirken i 1833. I et resumé over resultaterne af den kamp skrev han en artikel for redaktøren af en New York avis som svar på en anmodning om et kort udtog af hans arbejde:

Jeg takker Dem for den givne mulighed til at give kendsgerningerne som de er. Jeg skal med glæde give Dem disse til enhver tid, De måtte ønske det. Resultatet af mit arbejde gennem de sidste 26 år kan ganske kort gives således: Koloniseringen af dette territorium af de sidste dages hellige på omkring 100.000 mennesker, grundlæggelsen af mere end 200 byer og landsbyer, der er beboet af vore folk, oprettelsen af skoler, fabrikker, møller og andre institutioner, der er beregnet på at fremme og gavne vort samfund.

Mit hele liv har været optaget af at tjene den Almægtige, og medens jeg beklager, at denne mission ikke er blevet bedre forstået af verden, så vil tiden komme, da jeg vil blive forstået, og jeg overlader det til fremtiden at dømme om mit arbejde og dets resultat, efterhånden som det bliver kendt.

Slutningen på hans arbejde kom den 29. august 1877. Nogle få dage i forvejen var han blevet alvorligt syg af, hvad læger

siden har ment var blindtarmsbetændelse. Hans sidste ord på dødslejet var at kalde på den mand, han havde efterfulgt — „Joseph ...... Joseph ...... Joseph ......“

17. kap.

År med lidelser og udholdenhed.

I første del af denne bog omtalte vi polygami. Men Kirkens historie er så noje sammenknyttet med denne lære, at vi yderligere bor undersøge dette spørgsmål her.

Læren blev først fremsat af Joseph Smith i Nauvoo i 1842. Mange af hans nærmeste medarbejdere kendte til det og antog det som et guddommeligt princip. Men det var imidlertid ikke forend i 1852, at det blev forkyndt offentligt. Det bør på forhånd siges, at praktiseringen deraf mellem mormonerne var afgorende forskellig fra de orientalske folks. Hver hustru havde sammen med sine børn et særligt hus, eller, hvis hustruerne boede i samme hus, som det undertiden var tilfældet, da i adskilte dele af huset. Der blev ikke gjort forskel på nogen af hustruerne eller børnene. Manden sørgede for hver familie, var ansvarlig for bornenes uddannelse og gav både bornene og deres mødre samme fordele, som han ville have givet sin familie under det monogame ægteskab. Hvis det antoges, han ikke kunne gore dette, fik han ikke lov til at indgå i flergiftet.

Der er visse ting, der tyder på, at børn af polygame ægteskaber som regel var bedre udrustet fysisk og åndeligt.

Medens praktiseringen af denne form for ægteskab var yderst begrænset — kun omkring 3 % af familierne havde noget med det at gøre — og medens det blev holdt på et særdeles højt niveau, så var det det, som kirkens fjender med lethed kunne gøre et stort nummer ud af.

Spørgsmålet var på bane over hele landet, og det gik ind som led i præsident-valgkampen i 1860. Da Lincoln blev spurgt om, hvad han foreslog at gøre ved mormonerne, svarede han: „Lad dem være.“ I 1862 vedtog Kongressen en antipolygami lov, men den tog sigte på polygame ægteskaber og ikke på polygame forbindelser. Ti år senere vedtog Kongressen en lov, der forbod polygamiet eller flergiftet. Den blev af mange mennesker anset for at være forfatningsstridig, og naturligvis af mormonerne. Der blev anlagt prøvesag ved domstolene i Utah og senere ved De forenede Staters højesteret. Midt under disse vanskeligheder blev John Taylor præsident for Kirken. Årene, der fulgte, var i sandhed fulde af lidelser og genvordigheder.

„Frihedens forkæmper“.

Ældste Taylor var født i England, hvor han havde været me-

todist lægprædikant. Han emigrerede til Canada i 1832 og hørte mormonismen forkyndt for første gang fire år senere. Hans mod, hans dannelse og tungefærdighed gjorde ham til en fremragende talsmand for sagen. Han var missionær i Canada, i sit fødeland England og i Frankrig.

Denne mand valgte som sit motto „Guds rige eller intet". Han bemærkede engang: „Jeg tror ikke på en religion, som ikke kan have hele min hengivenhed, men på en religion, som jeg både kan leve og dø for. Jeg vil hellere have Gud til ven end alle andre indflydelser og magter." I denne ånd forsvarede han mormonismen med sådan kraft, at hans venner i Kirken kaldte ham „frihedens forsvarer". Det var ham, som blev såret, da Joseph og Hyrum Smith blev dræbt i Carthage fængsel.

Som ældste medlem af De tolv Apostles Råd efterfulgte han Brigham Young som præsident for Kirken. Og det var under hans styre, at mormonerne igen fik forfølgelsens bitre hånd at føle. Han forudså uvejret i 1880, da de hellige var samlet for at fejre Kirkens halvtredsårige jubilæum. Han advarede dem i følgende ord: „Der er begivenheder i vente i fremtiden, og ikke langt borte, som vil kræve al vor tro, al vor tillid og al vor fortrøstning på Gud, så vi vil blive i stand til at modstå de ting, der vil blive anvendt imod os. ...... Der har aldrig været en tid, hvor vi behøvede at være mere ydmyge og mere bedende; der har aldrig været en tid, hvor vi trængte til mere troskab, selvfornægtelse og fastholden ved sandhedens principper, end vi gør i dag."

Uvejret brød løs to år senere. Edmunds loven vedtoges af Kongressen. Polygami blev gjort strafbart med bøde eller fængsel — sædvanligvis fængsel. Ingen mand, der havde mere end én hustru, kunne fungere som nævning ved nogen domstol i Utah. I Idaho blev Kirkens medlemmer frataget deres stemmeret. Ingen, der troede på polygami, kunne blive borger.

I 1887 gav Edmunds-Tucker loven de dommere, der behandlede polygami-sager, endnu større magt. Denne lov fratog også Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige dens juridiske rettigheder, beordrede Højesteret til at afvikle dens sager og krævede, at dens ejendom skulle hjemfalde til staten.

Loven blev administreret med yderste hårdhed. Tusinder af mormoner blev frataget deres stemmeret. Tusind mænd blev fængslet, fordi de havde flere familier. Hjem blev brudt op. Valgmaskineriet blev taget fra folket.

Under disse omstændigheder døde John Taylor den 25. juli 1887. Han blev efterfulgt af Wilford Woodruff.

Et manifest til folket.

At påtage sig ansvaret for Kirkens ledelse under disse forhold var ikke noget ringe arbejde. Kolonier af sidste dages

hellige var nu spredt fra Canada til Mexico. Der blev udført aktivt missionærarbejde overalt i De forenede Stater, på De britiske Øer, i de fleste af de europæiske lande og på øerne i Stillehavet. Til trods for den store modstand, blev der alligevel vundet mange proselytter for troen i alle disse missioner. Men Kirken i Utah blev berøvet sine ejendele, og de fleste af dens ledere var i fængsel eller stod overfor retsforfolgning. Under disse forhold overtog Wilford Woodruff Kirkens ledelse. Han var da 80 år gammel.

Heldigvis var han blevet godt oplært. Han var blevet medlem af Kirken kun tre år efter dens stiftelse. Han havde marcheret fra Ohio til Missouri for at hjælpe sine brødre, der var drevet ud af Jackson County og havde gennemgået forfølgelserne i Missouri. Som vi tidligere har set, var han en glimrende missionær i England; i virkeligheden var han midlet til at bringe flere mennesker ind i Kirken gennem personligt missionærarbejde end nogen anden i Kirkens historie.

Han var draget mod vest som en af pionerselskabet, og Brigham Young var i hans vogn, da han fremsatte den profetiske erklæring om Saltsødalen: „Dette er stedet." Da præsident Young havde antydet, hvor templet skulle ligge, kun fire dage, efter at de var kommet til dalen, havde Wilford Woodruff markeret stedet med en stok. Og han havde deltaget i de fleste af de betydningsfulde begivenheder, der stod i forbindelse med opbygningen af territoriet siden da.

Men nu var al fremgang holdt op under lovens strenge håndhævelse. I en åbenbaring, givet til Kirken i 1841, havde profeten erklæret som Herrens ord: „Sandelig, sandelig siger jeg jer, at når jeg giver noget menneske en befaling til at gøre en gerning i mit navn, og det menneske går til det af al kraft og med alt, hvad det har og ikke lader sin iver kølnes, og om fjenden kommer over dem og hindrer dem i at udføre den gerning, se, da skal jeg ikke mere fordre den gerning af disse menneskers hænder, men jeg antager deres offer." En anden fundamental lærdom i Kirken fandt også anvendelse. En af Kirkens trosartikler lyder således: „Vi tror, at vi bør være konger, præsidenter, herskere og øvrighedspersoner underdanige og adlyde, ære og holde lovene."

Hvad kunne der gøres under disse omstændigheder?

Efter „oprigtig bøn til Herren" udstedte præsident Woodruff den 6. oktober 1890, hvad der i Kirkens historie kendes under navnet „Manifest". Det gjorde ende på praktiseringen af flergiftet. Siden da har Kirken ikke praktiseret eller sanktioneret denne form for ægteskab.

Den 6. april 1893 blev det store tempel i Salt Lake City erklæret færdigt, og bygningen blev indviet til Gud som hans

hellige hus. Før dets indvielse blev ikke-medlemmer indbudt til at bese bygningen, og dens forskellige afdelinger blev forklaret dem. Siden dens indvielse har kun Kirkens medlemmer, der har opfyldt deres forpligtelser, fået lov til at komme der.

Det var passende, at Wilford Woodruff skulle leve, så han kunne opsende indvielsesbønnen. 46 år tidligere havde han ført stokken, som markerede templets plads. I fyrre år havde han iagttaget opførelsen deraf. Dets fuldførelse og indvielse var en af de store begivenheder i Utahs historie.

Før sin død i september 1898 skulle præsident Woodruff tage del i en anden betydningsfuld begivenhed. Endskønt beboerne af territoriet havde anmodet om at blive anerkendt som selvstændig stat i 1849, var denne gunstbevisning blevet nægtet på grund af anti-mormonagitationen overalt i Amerika. Den 4. januar 1896 blev Utah optaget i Unionen som stat. I de med begivenheden forbundne ceremonier blev præsident Woodruff bedt om at opsende bønnen. Bønnen er betegnende for manden:

Almægtige Gud, skaberen af himmel og jord, du, som er nationernes Gud og Fader til alle menneskers ånder, vi bøjer os ydmygt for dig på denne store dag......

Når vi ser på disse frugtbare dale med deres rigelige markens og havens produkter, deres dejlige hjem og blomstrende indbyggere ...... og stiller disse i kontrast til det øde og tavse landskab, som hilste pionererne, da de første gang så på disse tørre landskaber med salviebuskene for mindre end et halvthundrede år siden, fyldes vor sjæl med undren og taksigelse......

Og nu da adskillige årtiers anstrengelser for at sikre os den fuldkomne politiske friheds gunst ...... til sidst er blevet kronet med herlig sukces, føler vi, at vi skylder dig, vor Fader og vor Gud, denne uvurderlige velsignelse.

Vi beder dig velsigne De forenede Staters præsident sammen med hans ministre, at de må blive inspireret til at lede nationen med visdom, retfærdighed og lighed, at dens rettigheder må opretholdes hjemme og ude, og at alle dens borgere må være frie mænd og kvinder ...... og må retten til en fri regering blive udstrakt til hvert land og klima og undertrykkelse blive brudt for aldrig mere at rejse sig igen, indtil alle nationer vil være forenet for det fælles bedste, at krige må høre op, at strid og uenigheds røst må neddysses, at verdensbroderskab må komme til at herske, og du, vor Gud, blive æret overalt som den evige Fader og fredens fyrste.

18. kap.

Fremgang.

I en alder af 84, da de fleste mennesker har udført deres livsværk, efterfulgte Lorenzo Snow Wilford Woodruff som præsident for Kirken. Som det var tilfældet med de mænd, der var gået forud for dem, havde han tidligt i livet oplevet og erfaret meget i Kirken, idet han både havde været på mission hjemme og ude.

Da han overtog ledelsen af Kirken, befandt denne sig i en desperat økonomisk stilling. Landet havde netop gennemgået en alvorlig økonomisk krise, som havde ramt de vestlige stater såvel som overalt. Under anti-polygami forfølgelserne var tiendebetalingen gået stærkt tilbage. Kirkens ejendom var hjemfalden til staten, og meget af bevæggrunden til at betale tiende eksisterede ikke mere. Kirken led under en tyngende gældsbyrde.

I foråret 1899, midt under denne situation, foretog præsident Smith en tur til St. George i det sydlige Utah. Tørke havde ødelagt landet. Den foregående vinter havde været den tørreste i 35 år, og den, der gik forud for denne den tørreste i 34 år. Befolkningen var modløs, thi det syntes, som en forbandelse havde ramt det, der engang havde været et haveland.

Ved inspiration, som præsident Snow sagde, talte han til de forsamlede hellige om tiendeloven. Havde ikke Herren sagt gennem profeten Malakias, at Israel havde bedraget ham med tiende og offerydelser? Og havde han ikke også givet dem en forjættelse, at hvis de ville bringe deres tiende til forrådshuset, ville han åbne himlens sluser og udgyde en velsignelse, som de ikke ville have plads nok til at tage imod?

Præsidenten fortsatte med at love de hellige, at hvis de trofast ville betale deres tiende, kunne de plante deres afgrøder, og der ville komme regn. Folk lyttede til rådet. De betalte deres tiende, ikke blot i St. George men over hele Kirken, da præsidenten fortsatte med at appellere til folk om at vise lydighed mod Guds bud. Men der gik uger i den sydlige koloni, medens den varme vind blæste og afgrøderne visnede.

Så en morgen i august blev der lagt et telegram på præsidentens bord: „Regn i St. George". Bække og floder fyldtes, og afgrøderne blev modne.

I 1907 blev den sidste del af Kirkens gæld betalt. Og som følge af trofast tiendebetaling har Kirken siden da ikke været behæftet med nogen gæld.

Joseph F. Smith.

Lorenzo Snow døde den 10. oktober 1901. Han efterfulgtes af Joseph F. Smith, søn af Hyrum Smith, som blev myrdet i Carthage fængsel. Hans liv er værd at studere nøjere, fordi det giver et billede af mormonismens historie fra dens forsmædelige stilling til en stilling af respekt.

Han var født den 13. november 1838 i Far West, Missouri. På den tid var hans fader pøbel-militsens fange; det var deres utvetydige hensigt at udrydde mormonerne. Da han var spæd, bar hans moder ham under flugten fra Far West til Illinois.

Et af hans tidligste minder var den historiske aften den 27. juni 1844, da han var fem år gammel. Der blev banket på mo-

derens vindue, og en skælvende stemme hviskede, at hans fader var blevet dræbt af pøbelen i Carthage. Som syvårig dreng hørte han geværsalverne i forbindelse med uddrivelsen af mormonerne fra Nauvoo, og før han endnu var fyldt otte år, kørte han et okseforspand det meste af vejen fra Iowa.

I 1848 drog familien over sletterne. Det var ikke noget ringe arbejde for en ti års dreng at spænde okser i og af åg og samtidig køre det meste af dagen. Da drengen var tretten år gammel, døde hans moder som følge af de oplevelser og erfaringer, hun havde måttet gennemgå.

To år senere blev han udsendt som missionær til Hawaiiøerne. Han arbejdede sig frem til kysten og arbejdede der i en dampmølle for at tjene penge til at betale billetten til øerne.

Efter at have virket som missionær på disse øer tjente han sagen i England så vel som andre steder. Han blev Kirkens præsident i 1901. Kort tid derefter blev Reed Smoot valgt til senator fra Utah. Men hans mandat blev bestridt af politiske fjender, som spillede på de gamle polygami-strenge. Joseph F. Smith blev i højere grad end senatoren skive for angrebet. Der blev lavet karrikaturtegninger af ham i alle landets aviser og en bagvaskelseskampagne sat i gang. Men han havde været udsat for så megen intolerance i sit liv, at han gik let hen over dette nye udbrud, idet han blot sagde om dem, som gjorde det: „Lad dem blot være. Lad dem gå. Giv dem lov til at sige alt, hvad de vil. Lad dem fortælle deres egen historie og skrive deres egen fordømmelse."

Til trods for alle sådanne angreb havde Kirken megen fremgang i disse år. Missionærarbejdet blev udvidet. I snesevis af smukke bygninger blev opført, deriblandt tre templer — et i Arizona, et i Canada og et på Hawaiiøerne. Et oplysningsbureau — Bureau of Information — blev oprettet på Tempelpladsen i Salt Lake City. Tusinder af turister kom fra alle dele af verden, i almindelighed af nysgerrighed. Men de fik kendsgerningerne at vide om mormonerne. Det gamle had, den gamle bitterhed forsvandt lidt efter lidt.

Den 18. november 1918 døde Joseph F. Smith. Aviser, der havde bagtalt hans karakter, hyldede ham i ledende artikler, og fremragende mænd over hele Amerika hyldede hans minde. Årene havde retfærdiggjort ham og den sag, han havde viet sit liv.

Heber J. Grant.

Fire dage efter præsident Smiths død blev Heber J. Grant Kirkens præsident. Hans fader havde været Brigham Youngs rådgiver, men var afgået ved døden, da drengen var ni dage gammel. Præsident Grant blev født den 22. november 1856, den første af Kirkens præsidenter, der var født i Salt Lake City.

Heber J. Grant var af naturen en praktisk mand. Hans anlæg gik i retning af at lede økonomiske foretagender, og som ung mand var han allerede nået langt. Men han var på samme tid aktiv i Kirken, og da han kun var 25 år gammel, blev han medlem af De tolv Apostles Råd. Fra da af var han en ivrig arbejder for mormonismens sag.

Hans finansielle evner kom tydeligt for dagen, da han under depressionen i halvfemserne blev sendt til de østlige stater af Kirkens præsident for at låne penge. Til trods for de herskende forhold og den almindelige stilling, der blev taget overfor mormonerne, vendte han tilbage med hundredtusinder af dollars, som viste sig at blive en stor velsignelse i disse vanskelige tider. Det var for en del denne gæld, som blev afviklet under Lorenzo Snows og Joseph F. Smiths administration gennem medlemmernes trofaste tiendebetaling.

Heber J. Grant var også en ledende faktor i oprettelsen af den vestlige sukkerindustri. Kirken var interesseret i den, fordi det betød rede penge til tusinder af dens medlemmer. Som følge deraf hjalp den i væsentlig grad med ved grundlæggelsen af denne industri, som har givet de vestlige farmere millioner af dollars.

En af præsident Grants kæpheste var at forære folk bøger. Midlerne til disse udgifter kaldte han sine „cigaret penge". I sin levetid gav han mere end hundred tusind bøger væk for sine egne penge.

Usvigelig i sin loyalitet mod Kirken og dens lærdomme var han dog en mand, der skabte sig mange venner. Forretningsfolk, pædagoger og regeringsembedsmænd var blandt hans intime venner, og hans evne til at omgås folk hjalp i hoj grad med til at nedbryde de fordomme, som havde eksisteret mod mormonerne.

Hans administration var en fremskridtets æra. Kirken fejrede sin hundredårige beståen i 1930. Befriet for undertrykkelse fra religiøst forblindede, udenfor pobelskarers brutalitets rækkevidde, stærk nok til at bruge sin kraft og indflydelse i det godes tjeneste, blomstrede den i en atmosfære af god vilje, som hidtil havde været ukendt i dens historie.

Kirken i vor tid.

Præsident Grant døde den 14. maj 1945 i sit halvfemsindstyvende år. Han blev efterfulgt af George Albert Smith, den nuværende indehaver af embedet*). Præsident Smith er også født i Salt Lake City, idet han kom til verden dér den 4. april 1870.

---

*) Efter at bogen er udgivet (1949), er præsident George Albert Smith død den 4. april 1951, og efterfulgt af præsident David O. McKay.

Som ung mand var han missionær i de sydlige stater i Amerika, og efter at han var blevet medlem af De tolv Apostles Råd, ledede han en tid Kirken i Europa.

En af hans største interesser har været spejdersagen. Han har været medlem af den øverste ledelse for spejderbevægelsen i Amerika og har modtaget mange æresbevisninger for sit arbejde på dette område. Ledere indenfor den amerikanske spejderbevægelse har erklæret, „at det for en stor del skyldes hans interesse for spejderbevægelsen, at denne har fundet så stor udbredelse i Utah, at denne stat står over alle andre stater, hvad procenten af drenge, der er spejdere, angår".

I mange år har præsident Smith spillet en ledende rolle i bevarelsen af Amerikas pioner-historie. Han var stifteren af og har virket som præsident for „Utah Pioneer Trails and Landmarks Association", under hvis fadderskab mormon-ruten fra Nauvoo til Salt Lake City er blevet mærket med sten og bronzeplader. Han har ligeledes været vice-præsident for „Oregon Trail Memorial Association" og var en af stifterne af „American Pioneer Trails Association".

Mormonfolket har altid været interesseret i dets historie. De ved, at Kirken kun har nået sin nuværende stilling på grund af de prøver og modige anstrengelser, de mænd og kvinder, som skabte dens historie, gennemgik. Den har forsøgt at bevare mindet om dem med passende monumenter som en påmindelse til denne generation om den pris, der måtte betales for den fred, som de nu kan glæde sig over.

Blandt disse monumenter er et på Joseph Smiths fødested i Sharon, Windsor County, Vermont. Det er en imponerende marmorsøjle, der er 38½ fod høj, en fod for hvert år af profetens liv. På toppen af Cumorah høj i det vestlige New York er et andet imponerende monument. Ovenpå en granitsøjle er der en statue i legemsstørrelse af Moroni, det opstandne væsen, som overleverede Mormons Bogs plader til Joseph Smith.

Steder af historisk interesse er ligeledes blevet passende markeret. Et af de skønneste af disse monumenter står på den gamle pioner-kirkegård i Winter Quarters i Nebraska. Det blev rejst til minde om de tusinder, der døde under den påtvungne vandring over sletterne.

På State Capitols (regeringsbygningen) areal i Salt Lake City har Utahs borgere rejst et inspirerende monument til minde om mormon-bataillonen. Og på det sted, hvor Brigham Young først skuede ud over Saltsødalen, er der blevet rejst et andet mindesmærke for vestens pionerer.

Mændene og kvinderne fra den pionertid er ikke mere. Forbi er de tvungne vinter-marchers dage, brændte hjem og ødelagte templer, ensomme grave på prærien. Et andet slægtled er kommet, for hvem disse prøver kun er ord af historisk interesse.

Men denne generation har også sine problemer. Der har aldrig været større trang til religion. Mennesker og nationer har aldrig været mere ynkeligt blottet for kristendommens principper i deres livsførelse.

Og nu som aldrig før prøver Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige på at møde denne udfordring og denne gunstige lejlighed. Den har aldrig haft andet end ét formål, og den forsøger nu at forfølge det formål stærkere end nogensinde før i sin historie. Dette formål er at bibringe mænd og kvinder kundskab om den evige sandhed, at Jesus Kristus er verdens Frelser og Forløser, og en erkendelse af, at kun gennem kultiveringen af tro, som virkelig giver sig udslag i gode gerninger, kan mennesker og nationer glæde sig i freden.

GUDS SØN

I denne juletid vil de trofaste sidste dages helliges hjerter være vendt mod Jesus Kristus og Joseph Smith.

Den 25. december er den traditionelt anerkendte dag, da Guds Son blev født i denne verden. Den 23. december 1805 er profeten Joseph Smiths fødselsdag.

Vi tilbeder Kristus som Guds virkelige Son. Vi ærer Joseph Smith, fordi han gengav Kristus og Hans love til verden i disse dage.

Uden Kristus ville der ikke være nogen frelse. Uden profeterne til at åbenbare frelsens love ville mennesket ikke være i stand til at leve således, at de kunne vinde denne rige belønning.

„Og endvidere siger jeg jer," forkyndte en engel til Kong Benjamin, „at der ikke skal gives noget andet navn, ej heller nogen anden vej eller middel, hvorved frelse kan komme til menneskenes born, uden i og ved Kristi, Herren, den Almægtiges navn.

......Frelse var og er og skal komme i og ved Kristi, Herren, den Almægtiges, forsonende blod."

Kristus er alle tings absolutte midtpunkt, „vor tros Apostel og Højpræst", Messias, den Enbårne, Guds virkelige Søn. Han kom til verden for at frelse os fra den fysiske og åndelige død, som var bragt til os gennem Syndefaldet.

Hans forsoningsoffer frelser alle mennesker fra graven. Opstandelsen er en gave. Døden er alle menneskers naturlige arv fra Adam. Udødelighed er Sønnens gave til alle mennesker.

Hans forsoningsoffer tilbyder alle mennesker evigt eller åndeligt liv, det vil sige et liv i Faderens og Sønnens nærhed. Dette evige liv, denne frelse må vi gøre os fortjent til ved at adlyde evangeliets love og ordinancer. Det er langt større end opstandelsens gave, stor som denne gave er.

Uden kendskab til de love, som horer til det evige liv, kan mennesket ikke opnå dette det største af alle mål. Herfra kommer åbenba-

ring, herfra profeterne, herfra åndens gaver, herfra blev Joseph Smith sendt for at åbne denne sidste uddeling.

Joseph Smith åbenbarede naturen af det væsen, som Kristus er. Han gengav til jorden de love, som udgør fylden af Kristi evangelium. Han var det største vidne om Kristus, den første åbenbarer af frelsens lærdomme, som har været på jorden, siden Kristus selv udførte disse ting.

Der er blevet undervist om Kristus og hans love i enhver uddeling. Altid har vidnesbyrdet været det samme. Altid har det været den samme frelsens plan. Der har aldrig været nogen forandring i en evig lov. Menneskene har modtaget så stor en del af lovene, som de har været i stand til at efterleve, men de frelsende sandheder har aldrig forandret sig.

Og altid er denne kundskab kommet til menneskene gennem profeter, udvalgte mænd, mænd, som ved hjælp af åndelig begavelse har været kvalificeret til at have samkvem med Gud, og til at nedkalde himlens velsignelser over sig selv og deres medmennesker.

Adam lærte sine børn kendskab til Kristus. Enok, Noa, Abraham, Moses og alle profeterne var vidner om ham. I sandhed, selve naturren af det profetiske kald er at stå som vidne om Kristus og de frelsens love, som er i Kristus.

Joseph Smith er den profet, kaldet fra evigheden, som skal stå i spidsen for denne uddeling og åbenbare til verden, for sidste gang, kundskaben om Gud og frelsen.

Profeter er store i samme forhold, hvori de vidner om Kristus og åbenbarer hans love. Det ser man af denne inspirerede erklæring om Joseph Smiths stilling i den evige plan:

„Joseph Smith, Herrens Profet og Seer, har gjort mere, med undtagelse af Jesus selv, for menneskenes frelse i denne verden, end noget andet menneske, der nogensinde har levet.“

Bør ikke alle sidste dages helliges hjerter være vendt mod disse ting i denne juletid, og også til alle andre tider?

Uddrag fra Deseret News.

Tiende-opgørelse.

Tiendebøgerne gøres op ved slutningen af hvert år. Hvert medlem bliver af sin grensforstander opfordret til at stemme sin tiende-konto af. Trofaste sidste dages hellige tager imod denne opfordring og går til deres grensforstander for at kontrollere deres økonomiske forpligtelser overfor Herren.

Der er stadig nogle, som i deres sind har det spørgsmål, hvad tiende er, og hvorvidt folk skal betale tiende eller ej.

Brigham Young besvarede disse spørgsmål på en ligefrem måde. Her er nogle af hans udtalelser:

„Folk bliver ikke tvunget til at betale deres tiende. De gør, som det

passer dem selv i den henseende. Det er pålagt dem som en pligtsag mellem dem selv og deres Gud. Vi beder ingen om at betale tiende, medmindre de selv ønsker at gøre det. Men hvis du har i sinde at betale tiende, så gør det som et ærligt menneske.

Nogle beklager sig over, at de bliver beskattet ved at betale tiende. Vi beder ikke om tiende af noget menneske. I denne retning er vi lige så uafhængige, som Herren er. Man siger, at vi udelukker folk af kirken, hvis de ikke betaler tiende. Vi har aldrig gjort det, men de burde blive det. Gud ønsker ikke fællesskab med dem.

Tiendeloven er en evig lov. Den almægtige Gud har aldrig haft sit rige på jorden, uden at tiendeloven har været hos hans folk, og han vil aldrig have det. Det er en evig lov, som Gud har indstiftet til gavn for menneskeheden, til dens frelse og ophøjelse. Denne lov findes i præstedømmet, men vi ønsker ikke, at nogen skal tage hensyn til den, medmindre de selv er villige til at gøre det. Hvis vi lever vor religion, vil vi være villige til at betale tiende.

Her er et væsen — et menneske — som Gud har skabt, organiseret, formet og dannet — hver lille del af mit legeme fra top til tå er blevet skabt af min Fader i Himlen, og Han fordrer kun en tiendedel af min hjerne, mit hjerte, mine nerver, mine muskler, mine sener, mine knogler, ja, af hele mit legeme, for at der kan bygges templer, for at kirken kan gå fremad, for at missionærerne og deres familier kan blive forsørget, for at vi kan hjælpe de fattige, de gamle, de halte, de blinde, og for at vi kan samle søskende fra alle nationer, og tage os af dem, efter at de er blevet samlet.

Han har sagt: „Min søn, bidrag med en tiendedel af din ejendom til det gode og nyttige arbejde at tage dig af dine medmennesker, at prædike evangeliet, og at bringe folk til Guds rige. Læg dine planer, så du kan tage dig af dem, som ikke kan sørge for sig selv. Planlæg arbejdet for dem, som er i stand til at arbejde."

Det er ikke min sag at stå op og sige, at jeg kan give til Herren, for i virkeligheden har jeg intet at give. Det ser ud, som om jeg har noget. Hvorfor? Fordi Herren har sat mig i stand til at have fremgang, og har velsignet mit arbejde med at samle de ting, som jeg ønskede at få, og som er begrænset ejendom. Vi er ikke vor egen. Vi er købt for en bestemt pris. Vi er Herrens.

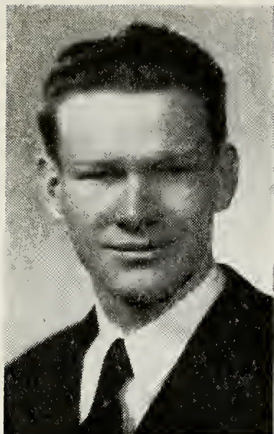
Vor tid, vore talenter, vort guld og sølv, vor hvede og vort mel, vort kvæg, og alt hvad der er på jorden, og som vi kan tage i besiddelse, er Herrens, og han forlanger kun en tiendedal af dette, for at kunne bygge sit rige op på jorden. Enten vi har lidt eller meget, bør vi betale en tiendedel i tiende." —

Ingen af evangeliets principper er blevet lært os med større tydelighed end tiendeloven. Den er blevet lært os som en lov. Den vedrører alle, som har en indtægt.

Hvis vi har været efterladende i fortiden, så lad os beslutte os til i fremtiden at adlyde denne og alle andre guddommelige love.

Uddrag fra Deseret News.

Hæderlig afløst.

Præsident Theral R. Nielsen blev hæderlig afløst fra sit arbejde som 2. rådgiver i den Danske missions præsidentskab i forbindelse med Odense konferencen søndag den 28. oktober 1951.

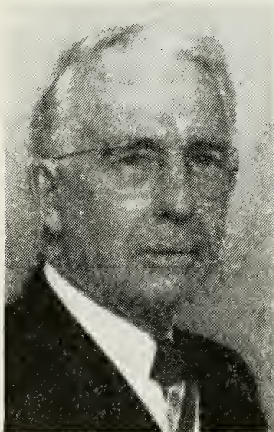
Præsident Nielsen har arbejdet i Missionspræsidentskabet siden 29. april 1951 og har tilbragt størstedelen af tiden ude i missionen og har virket og arbejdet sammen med alle missionærerne. Han har ved personlige samtaler med hver enkelt af dem og under missionærmøder instrueret dem, hjulpet dem og ansporet dem til mere effektive arbejdsmetoder i deres missionærarbejde.

Vi siger præsident Nielsen tak, ikke alene for de sidste 6 måneder, men for de 2½ år han har virket i den danske mission. Han har arbejdet i Kolding, Nyborg, Odense og København, og inden han blev beskikket til rådgiver i Missionspræsidentskabet, arbejdede han i længere tid som distriktspræsident i Odense distrikt.

Vi ønsker præsident Nielsen god rejse og Guds rigeste velsignelser i fremtiden.

Edward H. Sørensen,
missionspræsident.

Indsat.

Under Odense distriktskonference den 28. oktober 1951 blev William Moroni Hansen indsat som 2. rådgiver i den Danske missions præsidentskab.

Præsident Hansens fader og moder var danske, og han blev selv født den 28. juni 1879 på øen Hven i Sverige, da hans forældre var på besøg der. Da han var 4 år gammel, rejste han sammen med sine forældre og tre søskende til Amerika, hvor de bosatte sig i Logan, Utah. Da han var knap 18 år gammel, blev han kaldet som missionær til de sydlige stater. I 1907 flyttede han til St. Anthony, Idaho, hvor han stadig har sit hjem. I 1942 udførte han en mission i de nordlige stater, og efter seks måneders forløb sluttede hans hustru sig til ham og udførte en mission sammen med ham.

Præsident Hansen er højpræst i Kirken og har altid været aktiv

og haft mange stillinger i hjælpeorganisationerne, både i wards og stakes.

Vi ønsker præsident Hansen til lykke i hans nye stilling og beder vor himmelske Fader velsigne ham i dette store arbejde.

Edward H. Sørensen,
missionspræsident.

JULEAFTEN

Af *Anton Welde.*

Det var i skumringen.

Kirkeklokkerne havde allerede sendt deres malmtoner ud over byen med budskab om årets store højtid. Kornnegene var rejst omkring i gårdene for de små, kvidrende julegæster, og sneen faldt i store, blode fnug, der lagde sig dæmpende over enhver farve og lyd.

Hos kobmanden var der stopfuldt af folk. Omkring disken stod en ventende skare, der trængte sig frem, som de bedst kunne. Lodderne klang i vægtskålene, varer pakkedes ind, og en efter en gik kunderne deres vej med onsket om „Glædelig jul".

Lampen var allerede tændt. Ved døren havde der dannet sig en vandpyt af den smeltende sne, som de indtrædende regelmæssigt rystede af sig indenfor doren. Og ved siden af denne vandpyt stod en lille fyr med den ene hånd støttet mod en stor tovrulle og så sig omkring med to store, brune øjne.

Han havde stået på den samme plet i over en time og ventede på, at de andre skulle gå deres vej. Og for hvert nyt ansigt, som dukkede ind gennem døren, stak han sin hojre knyttede næve længere ned i bukselommen.

Ned i nakken havde han en stor, grå skindhue, altfor stor til det lille hovede. Foran huekanten lå en tyk hårtot frem over panden, klistret sammen til en våd masse. Neden for den ene albu, tværs over armen, var der et stort hul, og indenfor dette sås en rødstribet undertrøje.

Men de brune ojne fulgte godt med i, hvad der foregik omkring. Når en ny kasse blev båret ind fra pakhuset og slået op på disken, da rettede han sig op på tåspidserne for rigtig at nyde det underfulde syn. Og medens kasser tømtes og pakker fyldtes, stod han så spændt for at få et glimt af alt det dejlige, som i dag spredtes ud over byen.

Men een ting tog hans tanker fangen fremfor alt det øvrige: et rødtærnet torklæde, som hang ned fra en hylde. Over hundrede gange havde han med øjnene fulgt den mørkerode bort fra hylden og ned i frynserne, og hver gang havde han i indbildningen set, hvor forbavsende godt det ville tage sig ud om hans egen hals, når han sad ved ovnen derhjemme.

Der foregik en kamp derinde i hans lille hjerte, hver gang de fristende farver faldt ham i øjnene. Thi da han gik hjemmefra, var det med det forsæt, at han skulle gøre sin moder en stor overraskelse.

Han havde penge, og hun vidste det ikke. Han havde tjent dem dagen før ved at løbe et ærinde, og da havde han undfanget sin plan. I dagens løb havde han været så lykkelig ved tanken om, at han skulle komme hjem med mindst eet lys og så en pose med lidt sukkergodt og chokolade.

Thi ingen af delene havde de hjemme. Rigtignok havde de en gammel lampe uden glas, men den lyste så lidt og røg så forfærdelig, og chokolade havde de ikke smagt længe.

Han vidste, at hun ville blive glad. Hun var på arbejde, men om lidt skulle hun komme hjem og have mælk med sig i den gamle blikspand. Før han gik hjemmefra, havde han sømmet nogle aviser på væggen under det lille spejl. Satte han lyset under dette, så ville det tage sig så godt ud — — —

Nej — hvor tørklædet måtte være pænt på den anden side. Der var gule tråde i frynserne, det så han tydeligt. Han tog hånden sagte op af lommen. Ja — pengene var i behold; hvad mon det ville koste?

Men købte han det, så blev der ingen kop chokolade på sengen julemorgen, og ingen til moderen heller. Og lyset, som skulle stå tændt under spejlet, når moderen kom ind fra køkkenet, det måtte han da også opgive. Nej — det nyttede ikke.

Der stod æbler i et glasfad inden for disken, og der var sukkergodter i de rødmalede blikæsker. Ja, de mennesker kunne nok snakke og le, som havde råd til sådant noget.

Men nu begyndte det at tynde ud derinde. Han gik hen til disken, og lige for på den anden side hang genstanden for hans beundring. Og nu så han, at det også var brunstribet. Alt det andet kom til at blegne i sammenligning, både lys og chokolade.

Den sidste kunde pakkede sammen. Men atter åbnedes døren, og en ung mand kom ind med en stor håndkuffert. Han rystede huen, så sneen føg omkring, idet han hilste.

„Nå, kommer du endelig,“ sagde købmanden, som lod til at have ventet ham. „Jeg troede næsten, at du havde glemt dagen.“

„Fik ikke tid,“ svarede den unge mand og satte kufferten på bordet. „Du satte vel det til side, som jeg talte om?“

„Javist,“ sagde købmanden. „Johan kan tage kufferten og gå ud i pakhuset, hvor sagerne står.“

Johan tog kufferten og sprang ud. Den unge mand satte sig på disken.

„Gå hellere ind i dagligstuen,“ sagde købmanden, „så lukker jeg butikken. Hvad skal du have?“ Det sidste gjaldt drengen.

„Hvad koster det der?“ spurgte han og pegede på tørklædet.

Købmanden tog det ned og så på prissedlen. „2 kr.,“ sagde han, „skal du så have det?“

Drengen så på de to mønter, som han holdt i hånden, og fra mønterne atter på tørklædet.

„Nå, har du pengene der? Lad os se!“ Kobmanden lagde dem på disken. „Her er en ti-ore og en femogtyve-øre. Har du ikke flere?“

„Nej,“ lød det næppe hørligt.

„Ikke flere hjemmefra heller?“

„Nej,“ kom det hviskende.

„Så bliver der ikke noget af den handel; man får ikke et tørklæde for 35 øre, kan du nok forstå,“ sagde købmanden og lagde det tilbage på plads. Et suk af skuffelse gik over drengens ansigt.

„Se så, nu kan vi endelig lukke. Eller skal du have noget andet for dine penge?“

Drengen så frygtsomt op, før han svarede, og da så lavt, at den unge mand ikke kunne høre det:

„Bliver der meget chokolade og lys for de penge?“

„Ha, ha, ha,“ lo købmanden og så på manden bag disken. „Nej, der bliver ikke meget af hver slags. Vi har ikke andre lys end kronelys, og for dem tager vi 35 øre for stykket — enkeltvis.“

„Bliver der så ingen chokolade?“

„Ikke en smule for det, som bliver tilovers af de penge. Skal det så være et lys?“

„Ja,“ kom det sagte, og der var ligesom noget, der dirrede i røsten. Derpå vendte han sig til siden og strøg sig med det ene trojeærme over ansigtet.

Han fik lyset, trak huen ned over panden og vendte sig for at gå.

„Nej, det går ikke, min dreng,“ sagde den unge mand, idet han sprang ned fra disken og stillede sig foran ham. „Blev du sendt hjemmefra med 35 øre for at kobe dig et tørklæde? Svar ærligt!“

„Nej,“ svarede han med alle ti fingre omkring lyset.

„Hvad skulle du så bruge pengene til? Bad mor dig købe lys og chokolade?“

„Nej, hun vidste intet om pengene.“

„Var det dine egne da?“

„Ja,“ sagde han med et kast med hovedet. „Og flere har jeg ikke.“

„Ja så.“ Den unge mand stod en stund og grundede. „Og nu bliver der ingen chokolade til mor? Og heller ikke til dig, kan jeg tænke.“

Drengens øjne fik en fugtig glans, og med en rask vending søgte han at smutte forbi.

„Kufferten står i gangen?“ meldte Johan, idet han åbnede døren lidt.

„Så lukker vi!“ sagde købmanden, idet klappen over disken faldt i igen.

„Nej, det går ikke dette her,“ gentog den unge mand, medens han tog drengen i kraven med den ene hånd for at holde ham tilbage. „Du må over disken igen, Halfdan. Han der må ikke gå hjem med våde ojne på en aften som denne.“

„Der blev mange at hjælpe, hvis man skulle tage sig af sådant," svarede kobmanden med et ligegyldigt skuldertræk.

„Ja, men når man snubler over elendigheden, så bliver det noget andet," sagde den unge mand med et mørkt blik. „Kan vi være glade i aften, når vi sidder i vore lyse stuer med mad og drikke i overflod og ved, at der i en stue — lige i nabolaget — sidder to stakler med røde ojne og sørgmodige tanker?"

„Bedst var det jo, om man kunne hjælpe alle," henkastede købmanden med et blik rundt på hylderne.

„Det klarer hverken du eller jeg," kom svaret lidt hvast, „men her gælder det kun et simpelt tørklæde og en smule chokolade. For 3 kroner eller så omtrent, kan vi skaffe lidt glæde til to mennesker, som ikke bor på solsiden. Det er en billig pris for den vare. Over disken igen; jeg betaler."

Drengen stod og stirrede på ham med store, forundrede øjne. Han forstod ikke det hele, men det hørte han, at her var en, der talte hans sag. Og da tørklædet blev taget ned fra hylden og pakket ind, gled et stort, lykkeligt smil over hans ansigt.

„Dette tilhører dig," sagde den unge mand og leverede ham de to pakker. „Har du sukker? Ja — ja, så er alt i orden. Nej — tak ikke mere — sæt huen på. Du kan betragte dette som et lån, og hvis du en gang med tiden bliver en mand, som ejer noget, og du så træffer en fattig dreng eller pige, så kan du betale gælden til dem. Glædelig jul!"

Som en raket fo'r drengen ud gennem døren, tumlede over kufferten, rejste sig op med jublende latter og sprang i lange hop gennem snedriverne. —

EFTERÅRSKONFERENCERNE

Esbjerg distrikt, den 20.—22. oktober 1951.

Emne for konferencen: „Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal komme ind i himmeriges rige, men den, der gor min faders vilje, som er i himlene". (Matth. 7:21).

Lordag aften den 20. oktober blev distriktskonferencen i Esbjerg indledt med en godt besøgt og fint fremført koncert. Programmet vekslede med korsange, soloer, en kvartet, en missionærkvartet og to fine klaversoloer. Missionspræsident Edward H. Sorensen talte kort til forsamlingen. Igennem hele det fremførte program tolkedes emnet for konferencen på en smuk måde for de ialt ca. 120, som var kommet tilstede. Koret var under ledelse af ældste R. K. Higginsen og med ældste Th. Skabelund som pianist.

Sondag morgen kl. 8,30 afholdt præstedommet og Kvindelig hjælpeforening et møde om velfærdsarbejdet. En del af de beklædningsgenstande, som de Kvindelige hjælpeforeninger i distriktet havde forarbejdet til velfærdsplanen, blev fremvist af præsidentinden, str.

Minnie B. Sørensen, som også talte om velfærdsarbejdet og dets betydning. Missionspræsident Edward H. Sorensen talte ligeledes om velfærdsplanen både herhjemme og i Amerika, og om det store arbejde, medlemmerne udfører i deres fritid. Præsident Ejnar Nielsen, 1. rådgiver i den danske missions præsidentskab, omtalte ting, som præstedømmet kunne udrette til fordel for velfærdsplanen, som f. eks. havearbejde m. m. Ind imellem talerne sang Kvindelig hjælpeforenings kor under ledelse af missionær Alice Fay Rasmussen. Tilstede 60.

Ved sondagsskolen, som begyndte kl. 10, var alle sondagsskolens klasser repræsenteret med taler, sange eller musik. Det var en glæde at se og hore de mindste, der stod frem med frimodighed for at fremfore deres opgaver. Også Kolding og Fredericia sondagsskoler var repræsenteret. Efter programmet blev tiden overgivet til missionspræsident Edward H. Sorensen, som takkede de forskellige deltagere for det, de havde udfort, og derefter talte str. Minnie B. Sørensen over emnet: „Hvor mange mennesker vil gore Guds vilje?“ Derefter fik så mange missionærer, som tiden tillod, anledning til at holde en kort tale over konferencens emne. Tilstede: 115.

Kl. 14,30 afholdtes nadver- og vidnesbyrdmøde. Efter håndspålæggelse af en ny broder, som lige forinden var blevet døbt, blev kirkens autoriteter opretholdt. Efter nadveren talte missionspræsident Edward H. Sorensen om br. Marius Mogensen, Kolding, som lige var dod, og om denne broders store vidnesbyrd om Mormons Bogs sandhed. Tiden blev derefter overgivet til soskende, som her havde lejlighed til at bære deres vidnesbyrd. Også i dette mode sang Kvindelig hjælpeforenings kor. Tilstede: 75.

Umiddelbart efter dette møde blev der afholdt et lille mode angående genealogisk arbejde under ledelse af præsident Ejnar Nielsen, som har ledelsen af det genealogiske arbejde i missionen. Mødet formede sig som et sporgemode, og man havde her lejlighed til at få besked på sporgsmål angående dette meget vigtige arbejde, som påhviler alle medlemmer.

Aftenmodet begyndte kl. 19,00, og blev, ligesom alle de foregående moder, et mode, som længe vil blive husket af alle, som overværede det.

Aftenens forste taler var distriktspræsident Allen R. Mickelsen, som talte om, hvor vigtigt det er, at man forstår sit ansvar som medlem af kirken. Derefter blev der lejlighed til at hore fra missionens præsidentskab. Forst talte 2. rådgiver, præsident Theral R. Nielsen, om konferencens emne; derefter talte 1. rådgiver, præsident Ejnar Nielsen, om dåben, om præstedømmets magt, og om stedfortrædende arbejde, som udføres i templerne. Tilsidst talte missionspræsident Edward H. Sorensen om konferencens emne, og om, hvorledes menneskene kan inddeles i to grupper, nemlig de, der vil hore Guds ord og gore derefter, og de, der ikke vil. Præsident Sorensen talte ligeledes om stedfortrædende arbejde og indskærpede vigtigheden

heraf. Også et par af koncertens numre blev der anledning til at høre denne aften.

Tilsidst takkede distriktspræsident Allen R. Mickelsen alle, som havde været tilstede ved konferencens møder. Tilstede ved aftenmødet: 103.

Alle konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Edward H. Sørensen og under ledelse af distriktspræsident Allen R. Mickelsen.

Mandag aften afholdt Kvindelig hjælpeforening en vellykket bazar med salg af en hel del fint forarbejdede håndarbejder og med salg af forfriskninger. *G. P.*

Odense distrikt, 27., 28. og 29. oktober.

Odense distrikt havde den glæde at kunne indlede konferencen med et dåbsmøde, som fandt sted på Nyborg strand lørdag eftermiddag og havde et meget smukt forløb. Ni nye medlemmer blev indlemmet i kirken.

Samme dags aften afholdtes koncert, programmet var over konferencens emne: „Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre, skal komme ind i himmeriges rige, men den, der gør min faders vilje, som er i himlene". (Matt. 7:21).

Koret, under ledelse af missionær Paul Hansen og med missionær Harold A. Larsen som pianist, sang en række smukke sange, afvekslende med musik og sangnumre ved missionærer, medlemmer og venner. Præsident Ejnar Nielsen gav nogle gode ord til forsamlingen og takkede de deltagende for den smukke måde, evangeliet var blevet fortolket på i sang og musik. Det var en glæde at konstatere, at salen blev fyldt til sidste plads. Tilstede: 175.

Søndagen begyndte kl. 8,30 med et fælles velfærdsmøde for Præstedømmet og Kvindelig hjælpeforening. Mødet indledtes med sang af Kvindelig hjælpeforenings kor, hvorefter præsidentinde Minnie B. Sorensen fortalte levende og interessant om arbejdet og om det, der var nået i Velfærdsplanen. Præsident Ejnar Nielsen talte om præstedømmets ansvar og arbejde for Velfærdsplanen. Tilstede: 63.

Ved søndagsskolen kl. 10 var tiden først overgivet til ungdommen og børnene, en række korte taler og oplæsninger belyste det, der var lært og forstået i de første unge år. Et børnekor, dirigeret af str. Vivi Raunholt, sang nogle smukke sange, hvorefter tiden blev overgivet til missionspræsident Edward H. Sørensen, der efter selv at have sagt nogle opbyggende ord kaldte nogle missionærer frem, så disse fik lejlighed til efter en kort tale at bære deres vidnesbyrd. Tilstede: 105.

Kl. 14,30 afholdtes nadver- og vidnesbyrdmøde, hvor syv nye medlemmer fik håndspålæggelse. Kirkens autoriteter blev opretholdt. Kvindelig hjælpeforenings kor sang, dirigeret af frk. Bente Kristiansen. Missionspræsidenten bød de nye medlemmer velkommen og bar sit vidnesbyrd, efterfulgt af mange gode og kraftige vidnesbyrd

fra kirkens medlemmer. En dejlig og fredelig ånd var tilstede, og alle gik berigede derfra. Tilstede: 85.

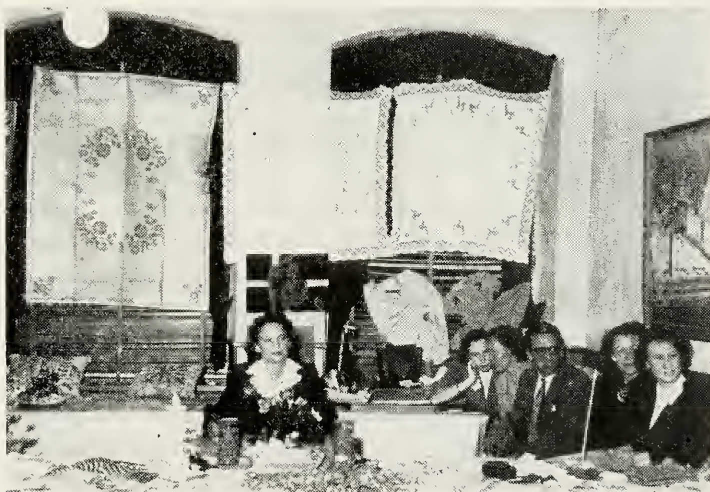
Aftenmødet kl. 19,30 blev en stor åndelig oplevelse. Tiden blev straks overgivet til missionspræsidenten, som først bad distriktspræsident James O. Mason tale til forsamlingen. Ældste Mason talte om vor tids åbenbaringer og om kirkens standardværker i smukke og tankevækkende ord. Derefter talte præsident William Hansen, hvis gode og magtfulde ord greb enhver, levende og frisk berettede han om sin første tid som missionær og om de kår, hvorunder de den gang arbejdede.

2. rådgiver i missionspræsidentskabet Theral R. Nielsen talte derefter om glæde og renhed, og hans tale blev på grund af hans snarlige hjemrejse en afsked med Odense distrikt. Aftenens næste taler var præsident Ejnar Nielsen, hvis emnevalg „Søger og I skulle finde“ ikke mindst havde bud til kirkens undersøgere, idet det var en tilkendegivelse af Guds kærlighed til menneskene og alles mulighed for frelse. Til slut holdt missionspræsident Edward H. Sørensen en vidunderlig og inspireret tale om arbejdet for de døde og det stedfortrædende arbejde, endvidere om at tro på vor tids profeter og om undersøgernes vanskelighed med at forstå denne vigtige del af kirkens lærdomme.

Sangkoret medvirkede aftenen igennem. Distriktspræsident James O. Mason takkede alle, som havde overværet konferencens møder, hvorefter sangkoret sang „Fred kære sjæl“ med solo af missionær Kenneth I. Johnson. Tilstede: 119.

Alle konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Edward H. Sørensen og under ledelse af distriktspræsident James O. Mason.

Mandag aften afholdtes en vellykket fest og bazar, hvor Kvindelig

hjælpeforenings mange smukke håndarbejder blev solgt og bortauktioneret, et stort arbejde var gået forud for festen og blev belønnet med et pænt beløb i overskud. Aftenen bød på forskellig underholdning, og man kunne købe dejligt bagværk og forfriskninger, de tilstedeværende morede sig dejligt over aftenens forskellige arrangementer. Tilstede 125. *H. R.*

Kredslærernes budskab

Tiende trosartikel — andel del.

Vi tror ...... at Zion vil blive grundlagt på det vestlige fastland Amerika.

Ja, — vi tror, at fremtiden har store og herlige begivenheder i behold.

Vi har løfte om et forjættet land med en hovedstad i Independence, Missouri, en Zions stad, et sted for de rene af hjertet.

Ligesom jøderne, det gamle pagtens folk, måtte vandre i ørkenen i 40 år for at modnes og trænes i at leve efter Herrens lov, før de fik lov at tage deres forjættede land i besiddelse, således skal også vi, som det nye pagtens folk, modnes og trænes i at leve efter alle Herrens bud og love, herunder også den højere økonomiske lov — den forenede orden — som jo skal praktiseres, når Enoks Zion skal komme ned og forenes med Zion på jorden. — Hvornår dette skal ske, beror bl. a. på, hvornår vi har opnået tilstrækkelig modenhed. — Se Lære og Pagter 105: 9 og 105: 1, 2.

Alle Kirkens aktiviteter går ud på at træne dens medlemmer op til at kunne ofre med glæde, at kunne leve op til den højere lov.

Tiendeloven var kun en begyndelse. — Nu stiller Kirken langt flere krav. Den kræver vor medvirken i alle aktiviteter, den kræver af vore midler til Kirkens drift, og den kræver aktiv deltagelse i Velfædsplanen.

Synes vi, at Kirken kræver for meget af os, stiller for store krav, — ja, så er det, fordi vi endnu ikke er modne til at leve den forenede orden og i Zions stad, og Zion må endnu „vente en liden tid på sin forløsning.“

Er kravene store, lad os så huske, at lønnen vil blive derefter, for det gamle ord står ved magt: At som et menneske sår, så skal han og høste. *Ejnar Nielsen.*

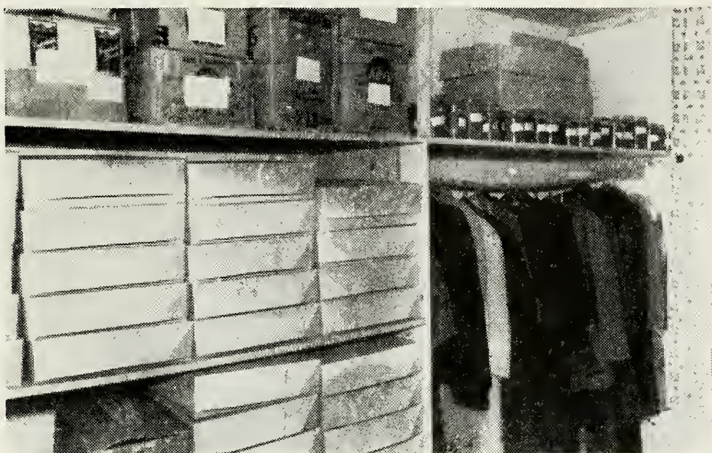
„Nyt fra hjælpeorganisationerne“

Kvindelig hjælpeforening

Velfærdsarbejdet i Aalborg. Velfærdsplanen begyndte i Aalborg for ca. fire år siden med Ingemann Bendtsen som leder. Der blev afholdt en stor fest for hele grenen, hvorved der kom en del penge ind, og så blev der samlet grøntsager og frugt, som blev henkogt.

Der blev købt en hel del træ billigt, som siden blev solgt tillige med grøntsager, frugt og kartofler, og resten blev delt ud til de fattige.

Men det var noget nyt, og der var ikke rigtig system i det, fordi ingen forstod det, før missionspræsident Sørensen kom til Danmark i 1949. Da blev velfærdsplanen organiseret på den rigtige måde med distriktspræsidenten, grensforstanderen, præsidentinden og første rådgiver for Kvindelig hjælpeforening samt præsidenten for det melkisedekske og det aronske præstedømme.

Fra velfærdsrummet i Aalborg.

Vi fik bygget et velfærdsrum med en masse hylder, og på en bestemt dag blev der indsamlet brugt tøj hos Kirkens medlemmer.

Til trods for, at ingen forstod arbejdet rigtigt endnu, var der alligevel ca. 200 kroner i kassen til at begynde at arbejde med, da det hele blev organiseret.

Derefter fik vi ordre til i Kvindelig hjælpeforening at sy nyt tøj til velfærd. Vi syede kjoler og pyjamas og købte børneundertøj. Der kom nyt tøj ind fra grenene: Hjørring, Frederikshavn og Brønderslev, og missionærerne skrev hjem til Amerika efter tøj, og der kom mange pakker, og ligeledes modtog vi fra hovedkontoret i København mange pakker tøj og fodtøj. Alt blev pakket op, og vi købte nye papkasser, hvor det blev lagt ned med møltabletter, og alt blev talt og skrevet op, efterhånden som det var set efter og gjort i stand af Kvindelig hjælpeforening. Nu i september 1951 har vi et ganske pænt lager af nyt og brugt tøj i vort velfærdsrum. Og i år fik vi lidt sukker, så vi har lavet ca. 35 glas marmelade. Arbejdet går fremad med iver og interesse. *Aalborg gren.*

Kære søstre!

Nu, da året 1951 går på hæld, vil vi gerne sige en hjertelig tak for

det storartede arbejde, som alle søstrene har udført i det forløbne år; tak for al den interesse og flid, hver enkelt har lagt i arbejdet!

Vi ønsker Dem alle en god og velsignet julefest og et fredfyldt og lykkebringende nytår, med håbet om, at Kvindelig hjælpeforening må fortsætte sin fremgang i 1952.

Kvindelig hjælpeforenings hovedbestyrelse.

Silkeborg: Også i Silkeborg arbejdes der flittigt på velfærdsarbejdet. Her er et billede af søstrene på et arbejdsmøde.

Lørdag den 15. september afholdt Kvindelig hjælpeforening i Silkeborg en fest, specielt for de ældre søskende. Efter en middag, bestående af flæskesteg og rødkål og ris à l'amande, var der arrangeret underholdning, hvor de ældre søskende selv tog del på programmet, f. eks. læste en søster på 82 år et digt op. Det var en dejlig aften.

A. P.

Søndagsskolen

I denne måned vil vi som kristne mindes Jesu fødsel, Han, som var det største menneske, der nogensinde har gået på jorden. Men endnu mere end hans fødsel vil vi erindre hans mission som menneskehedens Frelser, og det, at han var den eneste, som kunne gøre det muligt for os at modtage de mnage vidunderlige velsignelser. Gennem sin frivillige gerning, som kronedes med hans eget offer, gjorde Jesus Kristus det muligt for alle Herrens børn at overvinde døden og på betingelse af vor trofasthed at modtage en ophøjelse i Gud vor Faders Rige.

Lad os i søndagsskolen, specielt i december måned, stræbe efter at opnå en bedre forståelse af storheden og vigtigheden af Kristi

mission og derved styrke vort vidnesbyrd og give os et større ønske om at „leve“ evangeliet.

Vi i hovedbestyrelsen vil gerne udtrykke vore bedste ønsker for den kommende hojtid, og må De alle nyde den i den sande ånd, som er meningen med den.

Søndagsskolens hovedbestyrelse.

Primary

Kære Primary-medarbejdere:

Atter fyldes vore hjerter med glæde, når vi nærmer os den mest strålende højtid af alle, den dag, som minder os om vor Frelsers fødsel. Vi fejrer Hans fødsel, fordi Han var Guds Søn, og fordi Han gav os sine guddommelige lærdomme. Han gav sit liv, for at hele menneskeheden kunne opnå evigt liv.

Jesus erstattede læresætningen „Øje for øje“ med den gyldne regel: „Alt hvad du vil, at mennesker skal gøre mod dig, skal du gøre mod dem.“ Hans læresætning var baseret på kærlighed og barmhjertighed.

Som ledere for små børn bør vi se ind i vore egne hjerter ved denne hojtid. Anvender vi altid denne læresætning, når vi har med børnene at gøre? Viser vi barmhjertighed?

Fornylig skulle en lærerinde lære børnene om lektien „Hjemmet“. Som del af lektien talte børnene om deres eget hjem, skrev om det og tegnede billeder. En lille dreng nægtede at deltage. Han blev ulydig og trodsig. Han fik andre af børnene til at opføre sig mindre pænt.

Lærerinden tog ham tilside og talte alene med ham. Først viste han en fjendtlig holdning overfor hende, men til sidst fik hendes varme, venlige sind overhånd over ham. Han brast i tårer. „Jeg bor i et telt,“ hulkede han.

Han var ikke en trodsig dreng, men han havde følt sig trængt op i et hjørne.

Når vi ser på den barmhjertighed, Jesus Kristus har vist os, kan vi så ikke vise barmhjertighed overfor de små, som har det vanskeligt? Det var Jesus, som sagde: „Hvad I har gjort mod en af disse mine små, ... det har I gjort mod mig.“

Lad os sammen med vore julegaver også give kærlighed og barmhjertighed.

Venlig hilsen
Primary-General-bestyrelse,
Salt Lake City.
(Fra The Children’s Friend).

Må vi også udtrykke vore bedste ønsker om en god og glædelig jul for alle Primary-medarbejdere og for alle drenge og piger.

Lad denne jul være en strålende og lykkelig dag for alle; men lad dens glans komme fra Bethlehem-stjernen, og lad dens lykke findes i Jesus Kristus.

Primary hovedbestyrelse.

Genealogisk forening.

Den nye hovedbestyrelse for Genealogisk forening i den danske mission har til hensigt at soge oprettet fuldt organiserede foreninger i hver gren i missionen.

Ingen organisation i missionen er mere vigtig eller nødvendig end de øvrige organisationer, alle er de af største betydning og er led i et fælles hele, som danner den fuldkomne kirke, men den genealogiske forening er ene om at gøre det arbejde, hvoraf de dødes frelse afhænger, og dette arbejde er så betydningsfuldt, at det ubetinget må stille foreningen på en fremragende plads indenfor Kirken.

I de øvrige organisationer dygtiggør man sig, for at opnå den størst mulige fuldkommenhed i vort jordeliv med henblik på livet efter døden, og det bliver derfor et mere personligt formål, der stræbes efter, hvorimod man ved at udføre genealogisk arbejde helt og holdent ofrer sig for de hensovede.

Man må tilfulde forstå den store betydning dette arbejde har, for at kunne få udbytte af det, og det er på dette område, Genealogisk forening virker.

Ved lektiearbejde søger foreningen at virke undervisende og belærende på medlemmerne, så de fatter interesse for arbejdet og bliver i stand til selv at kunne udføre en stor del af opgaven, at samle deres slægtsoptegnelser.

Når vi ser, hvilket omfattende arbejde vor Kirke udfører på det genealogiske område, forstår vi måske bedre, at vi ikke har lov til at være ligegyldig indstillet overfor samme arbejde. Det har alt for længe været således, at genealogiske møder gik man kun til en gang imellem, når man ikke havde noget nyttigere at tage sig til.

Det er på dette punkt hovedbestyrelsen ønsker at sætte sine anstrengelser ind, og det er vort håb, at søskende vil støtte vore bestræbelser ved også at komme til stede ved vore møder, og det vil da gå op for dem, at det genealogiske arbejde i sig selv rummer så stor interesse, at enhver vil få fuldt udbytte af den tid, der ofres på genealogi.

Og så slet ikke at forglemme, at arbejdet indenfor denne gren af vor Kirke indebærer så store velsignelser for den enkelte, at ingen har råd til at give afkald på disse velsignelser.

Derfor er det vort mål: Hver sidste dages hellig sin slægtsfortegnelse!

Og vi nedbeder Herrens velsignelse over enhver, som på dette område udfører et ærligt arbejde.

Genealogisk forenings hovedbestyrelse.

Ungdomsforeningen.

Kundskab frelser mennesket; i åndeverdenen kan intet menneske blive ophøjet uden ved kundskab. Derfor er det så nødvendigt for enhver af os at studere og lære så meget, vi kan, om evangeliets evige principper, medens der endnu er tid. For vi ved, at „Guds herlighed er intelligens“, at intet menneske kan blive frelst i uvidenhed. Ungdommens år er en dejlig tid, hvor man kan lære at forstå mænd og kvinder, som de er, for den vigtigste ting i livet er jo livet selv.

Vi er nu i den sidste måned af 1951, julen står for døren, og det har i G. U. F.s hovedbestyrelse været vort mål at gøre alt, hvad der står i vort magt, for at ungdomsforeningen kunne være et sted, hvor vore unge medlemmer og venner kunne komme og lære mere om det sande evangelium; vi har prøvet at vise dem, at tro er drivkraften i alle ting og er en gave fra Gud til alle, som adlyder hans befalinger og lever efter dem.

Vi takker Dem alle for samarbejdet og ønsker alle en rigtig glædelig og velsignet jul med håbet om endnu større fremgang for G. U. F. i 1952.

Ungdomsforeningens hovedbestyrelse.

Fra missionsmarken

København distrikt: Den 4. november er ældste Alma D. Andersen blevet kaldet til distriktspræsident over København distrikt.

Aarhus distrikt: Den 20. november er ældste Allyn R. Mahoney blevet kaldet til distriktspræsident over Aarhus distrikt.

Horsens: Lørdag den 13. oktober afholdt Kvindelig hjælpeforening og grensforstanderskabet en lille fest for grenens ældre medlemmer.

Efter et par korte taler gik man til det smukt pyntede bord, og der serveredes flæskesteg med rødkål og andre grøntsager, og æblekage. Efter middagen var der forskellig underholdning, og de 16 indbudte gik alle hjem med følelsen af at have tilbragt en dejlig aften.

J. W. A.

Randers: Bikubepigerne i Randers havde i juni måned en lørdag-søndagstur til bikubelederen Anna Mortensens sommerhus, ca. 42 km fra Randers.

Pigerne cyklede derud, og vi hjalp hinanden med at lave mad. Søndag formiddag havde vi søndagsskole ude i naturen, hvor vi havde en dejlig klasse, og alle pigerne deltog på en eller anden måde, i det hele taget en vidunderlig tur, hvor vi havde det som en virkelig „sidste dages hellig“ familie skulle have det, med familiebøn og at velsigne maden, og hver eneste pige deltog. Det var en tur, som gav sammenhold, og som vi ikke glemmer. *A. M.*

Odense: Lørdag den 13. oktober afholdt Odense grens sangkor en dejlig fest. Under fornøjelige former blev der serveret pølser fra „pølsevogn“. Lokalet var pyntet med efterårsløv i varme og rige farver, og levende lys forhøjede stemningen. Igennem aftenen blev leget forskellige gode selskabslege, og humøret var højt til det sidste minut. *H. R.*

Herning: Lørdag den 13. oktober afholdt søndagsskolens børneklasse skovtur. De samledes kl. 14 hos str. Hilda Overgaard, hvor der blev serveret boller og chokolade. Derefter gik børnene ud til et anlæg, der hedder „Gammel Kirkegaard“, hvor de legede forskellige lege sammen med missionærer og lærerinder. De blev atter samlet i str. Overgaards hjem til pølser og sodavand. Kl. 17,30 sluttede festen. Tilstede var 2 missionærer og 9 medlemmer, deraf 7 børn. *E. D.*

DÅB

RANDERS:

30. september:

Rigmor Valborg Frandsen, døbt af ældste LeRoy Walter Rasmussen, håndspålæggelse af ældste Allyn R. Mahoney.

VEJLE:

30. september:

Carl Emil Hansen, døbt af ældste LeRoy Walter Rasmussen, håndspålæggelse af ældste Howard E. Otteson.

Mary Lydia Nathalie Hansen, døbt af ældste LeRoy Walter Rasmussen, håndspålæggelse af ældste Keith A. Pedersen.

AALBORG:

7. oktober:

Otto Træden, døbt af ældste Vernon Hansen, håndspålæggelse af ældste Jarvis Andersen.

Erna Jørgensen Træden, døbt af ældste Vernon Hansen, håndspålæggelse af samme.

Wilhelm Georg Fritz Reuter, døbt af ældste Frank Lund, håndspålæggelse af ældste Kay Jensen.

Inger Marie Nielsen Reuter, døbt af ældste Frank Lund, håndspålæggelse af ældste Kay Jensen.

Aage Dahl, døbt af ældste Vernon Hansen, håndspålæggelse af ældste Jarvis Andersen.

Karen Marie Sørensen Dahl, døbt af ældste Vernon Hansen, håndspålæggelse af ældste Jarvis Andersen.

Else Oline Holmgaard Magnussen, døbt af ældste Gordon Anderson, håndspålæggelse af ældste Jay C. Mortensen.

Dora Louise Pedersen, døbt af ældste Milton Larsen, håndspålæggelse af samme.

Laura Vilhelmine Nielsen Andersen, døbt af ældste Kay Jensen, håndspålæggelse af ældste Delbert Seamons.

Betty Mehlsen, døbt af ældste Dwayne Larsen, håndspålæggelse af samme.

KØBENHAVN:

7. oktober:

Grethe Bille Hansen, døbt af ældste Harry Petersen, håndspålæggelse af samme.

Angelica Victoria Jensen Tidemann Petersen, døbt af ældste Dan R. Olsen, håndspålæggelse af ældste Ole C. Petersen.

ESBJERG:

21. oktober:

Leif Sandholt Jensen, døbt af ældste Keith S. Hone, håndspålæggelse af ældste Allen R. Mickelsen.

ODENSE:

27. oktober:

Carl Christian Magnussen, døbt af ældste Don J. Fife, håndspålæggelse af ældste Kay Petersen.

Inge Jørgensen Magnussen, døbt af ældste Don J. Fife, håndspålæggelse af ældste Kay Petersen.

Karen Hansen, døbt af ældste Creed L. Mortensen, håndspålæggelse af missionspræsident Edward H. Sørensen.

Villy Lundin, døbt af ældste Paul Hansen, håndspålæggelse af ældste Nelson Lindhardt.

Jytte Nielsen, døbt af ældste Clifford E. May, håndspålæggelse af ældste H. Mervyn James.

Inge Margrethe Jensen, døbt af ældste Paul Hansen, håndspålæggelse af ældste Harold A. Larsen.

Laurine Kristine Hansen Jensen, døbt af ældste Clifford E. May, håndspålæggelse af ældste H. Mervyn James.

Terje Schiller, døbt af ældste Creed L. Mortensen, håndspålæggelse af ældste Theral R. Nielsen.

Kirsten Skou Petersen Schiller, døbt af ældste Creed Mortensen, håndspålæggelse af ældste James O Mason.

Vi ønsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken.

Velsignelser:

Odense: 7. oktober: Carl Christian Magnussen og Inge Jørgensen Magnussens søn, Kay Don Magnussen velsignet af ældste Don J. Fife.

Aalborg: 14. oktober blev Christian Bøgh Larsen og Marie Holmgård Larsens søn, Claus Christian Bøgh Larsen, velsignet af ældste Gordon Andersen.

Bryllup:

Aarhus: Den 4. august viedes tidligere missionær Keith Mortensen til søster Johanne Marie Sørensen. Hjertelig til lykke!

Udelukkelser:

Vejle: 4. september: Karoline Jensen A. Pedersen.
1. oktober: Harry Peter Jensen.

Ordinationer:

Island (København distrikt): 19. september:
Ørn Ingolf Kinsky ordineret til præst af ældste J. Gerald Bjarnson.
Falk Konrad Kinsky ordineret til præst af ældste J. Gerald Bjarnson.

Esbjerg: 14. oktober: Laurits Gravers Lauritsen ordineret til præst af ældste Allen R. Mickelsen.
28. oktober: Olfert Pedersen ordineret til lærer af ældste Allen R. Mickelsen.
Eigil Tved Hansen ordineret til diakon af ældste R. K. Higginson.

Aalborg: 1. oktober: Jens Lauritz Andersen ordineret til lærer af ældste Thorvald Therkildsen.
Kristian Romanus Rasmussen ordineret til diakon af ældste Jay C. Mortensen.
Bjarne Christensen ordineret til diakon af ældste Jay C. Mortensen.
Even Søndergaard Madsen ordineret til diakon af ældste Emil Sandberg.
Marinus Petersen Madsen ordineret til diakon af ældste Chr. Holm Bendtsen.
Poul Ejgil Andersen Falden ordineret til diakon af ældste Thorvald Therkildsen.
Dan Søndergaard Madsen ordineret til diakon af ældste Chr. Holm Bendtsen.

Vejle: 8. oktober: Aage Edward Eggertsen ordineret til diakon af ældste Stant S. Johnson.

Aarhus: 8. oktober: Sidenius Regnar Thomassen Neergaard ordineret til diakon af ældste Alma D. Andersen.

Silkeborg: 14. oktober: Kristian Lundgaard Brask Sørensen ordineret til lærer af ældste Roy Gibson.

Jens Sønderhede Larsen ordineret til diakon af ældste Aage Pedersen.

Ivan Skjoldborg Jensen ordineret til lærer af ældste Jens Enevold Nielsen.

Emigrationer:

København: Den 20. september emigrerede Inger Kirsten Marie Pedersen til Salt Lake City, Utah.

Esbjerg: Den 20. oktober emigrerede Laurits Gravers Lauritsen, Marie Martine Jepsen Lauritsen, Lilly Kirstine Lauritsen, Many Kirstine Lauritsen, Elly Kirstine Lauritsen og Konny Kirstine Lauritsen til Burley, Idaho.

Aalborg: Den 1. november emigrerede Jens Lauritz Andersen, Ingrid Oline Olsen Andersen og Lise Andersen til Salt Lake City, Utah. Den 3. september emigrerede Rudolf Nielsen, Johanne Dorthea Museth Nielsen og Kaj Frants Museth Nielsen til Salt Lake City, Utah.

Dødsfald:

Esbjerg distrikt: Den 18. oktober døde broder Marius Mogensen, Kolding. Broder Mogensen har udført et stort værk for Herrens sag og for udbredelsen af Mormons Bog, idet han i 1950, da den nye udgave af Mormons Bog kom til Danmark, købte 1000 eksemplarer, hvoraf han skænkede de 980 til Kirken, således at de er til afbenyttelse for missionærer, søskende og venner. Æret være broder Mogensens minde!

Missionærankomster:

Følgende missionær er ankommet til den danske mission:
13. oktober: Benworth S. Hansen beskikket til at arbejde i Aarhus.

Missionærforflyttelser:

23. oktober: Richard Hansen fra Aarhus til Horsens.
1. November: Thad G. Kirkham fra Vejle til Silkeborg.
Allyn R. Mahoney fra Randers til Aarhus.
Ludvig D. Olsen fra København til Slagelse.
Ted R. Schofield fra Frederikshavn til Odense.
Howard E. Otteson fra Vejle til Slagelse.
Roy R. Gibson fra Silkeborg til Sønderborg.
Ted J. Mortensen fra Horsens til Esbjerg.
Vilda Johnson fra Aarhus til København.
Neldon D. Oyler fra Aarhus til Silkeborg.
Vard A. Dalley fra Aarhus til Randers.
Robert W. Breinholt fra Aarhus til København.

Frank L. Jørgensen fra Aalborg til Vejle.
Reed L. Shepherd fra Frederikshavn til Aalborg.
John B. Nielsen fra Esbjerg til København.
Burke L. Isaacson fra Sønderborg til København.
Dean Christensen fra Fredericia til Vejle.
Dennis M. Carlson fra Silkeborg til Aalborg.
Harold Larsen fra Odense til Silkeborg.
Harold E. Stevens fra Kolding til København.
Kenneth B. Baugh fra Helsingør til København.
Neil P. Christensen fra Slagelse til Horsens.
Phyllis M. Aagaard fra København til Aarhus.
William S. Ray fra København til Helsingør.
Gordon L. Andersen fra Aalborg til Kobenhavn.
Milton H. Larsen fra Aalborg til Aarhus.
Willis O. Gurr fra Svendborg til Kolding.
Bryant P. McKay fra Middelfart til Fredericia.
Nelson T. Lindhardt fra Middelfart til Aarhus.
Darwin D. Judy fra Silkeborg til Aarhus.
Glen G. Vincent fra Odense til Svendborg.
5. november: Creed L. Mortensen fra Odense til Herning.
Douglas R. Harmon fra Herning til Odense.

Følgende by er blevet lukket af missionærerne:
Den 1. november: *Middelfart* — af ældste Bryant P. McKay og ældste Nelson T. Lindhardt.

Missionærafløsninger:
Folgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

23. oktober: Boyd G. Pett efter sidst at have arbejdet i Horsens.

26. oktober: Johan M. Petersen efter sidst at have arbejdet i Randers.

29. oktober: Theral R. Nielsen efter sidst at have arbejdet i København.

1. november: Clifford E. May efter sidst at have arbejdet i Odense.

2. november: Derrell M. Andersen efter sidst at have arbejdet i Slagelse.

17. november: Dan R. Olsen efter sidst at have arbejdet i København.

19. november: Hugo Gaylen Jørgensen efter sidst at have arbejdet i København.

20. november: Rex V. H. Smith efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

Thydias Hansen efter sidst at have arbejdet i København.

22. november: Jason B. Sorensen efter sidst at have arbejdet i København.

24. november: Richard J. Sørensen efter sidst at have arbejdet i København.